

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 232

гр. София, 25.01.2023 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО I ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петя Г. Крънчева Тропчева

Членове: Антон Н. Урумов
Теодора Анг. Карабашева

като разгледа докладваното от Петя Г. Крънчева Тропчева Въззивно частно наказателно дело № 20221100603720 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 341 – 345 от НПК.

Образувано е по **частен протест**, подаден от Б.К. – мл. прокурор при Софийската районна прокуратура (СРП), срещу **протоколно определение** от 21.06.2022 г., постановено по НОХД № 17881/2021 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 8-ми състав, с което съдът е **прекратил съдебното производство** по НОХД № 17881/2021 г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав, образувано въз основа на внесен в СРС – НО обвинителен акт срещу А. Д. Д. – за престъпления по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК и по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК, поради допуснато на досъдебното производство съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване на процесуалните права на подсъдимото лице, и е **върнал делото на СРП за отстраняване на допуснатото съществено процесуално нарушение**, съобразно мотивната част на определението.

С протоколно определение от същата дата, постановено по НОХД № 17881/2021 г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав, съдът е **изменил мярката за неотклонение** „Парична гаранция“ в размер на 1000 (хиляда) лева, взета по отношение на подсъдимия А. Д. Д. – ЕГН *****, в по-лека такава, а именно – „Подписка“.

В така подадения сезиращ съда документ се твърди, че определението на съда е неправилно и незаконосъобразно. Релевират се доводи, че действително във внесените за разглеждане в СРС – НО обвинителен акт липсва пълна идентичност между посочените в обстоятелствената част изрази, които се твърди да са отправени от подсъдимото лице и тези, посочени в диспозитива, но по същество тези изрази са с едно и също значение, а именно, че подс. Д. се е закачил с убийство по отношение на В.Л.К. и С.К.В.. Посочва се, че в смислово отношение не е налице несъответствие между обстоятелствената част и диспозитива на обвинителния акт, което да е довело до ограничаване правото на защита на подсъдимото лице. Излага се, че не е налице противоречие между обстоятелствената част и диспозитива на обвинителния акт; същият отговаря на изискванията на закона; съответства на повдигнатото на досъдебна фаза обвинение спрямо подсъдимото лице и съдържа ясно

посочени всички признаци от обективна и субективна страна на вмененото на подсъдимото лице престъпление. Прави се извод, че не са допуснати сочените от първия съд съществени нарушения на процесуалните правила. Предлага се определението на СРС, НО, 8-ми състав да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно.

Срещу определението на СРС, НО, 8-ми състав от 21.06.2022 г., с което взетата по отношение на подс. А. Д. Д. мярка за неотклонение „Парична гаранция“ е изменена в по-лека такава, е постъпила жалба от подсъдимия Д.. В жалбата се излага, че подсъдимият не е отправял искане до съда за изменение на мярката му за неотклонение в по-лека, а определената му от съда такава – „Подписка“, се явява крайно неудобна за Д., тъй като е трудноподвижен инвалид. Излага се, че е освидетелстван с решение на ТЕЛК, като му е определена намалена трудоспособност 91 %, с водеща диагноза „остерогенезис имперфекта“, което заболяване не му дава възможност за свободно движение и прави невъзможно ежедневното явяване на подсъдимия за подписка пред компетентните органи. Към жалбата е приложен заверен препис от експертно решение № 2289 от заседание № 103 от 31.05.2005 г. на трудово – експертна лекарска комисия (ТЕЛК) за общи заболявания при I МБАЛ, видно от което на Д. е призната 91 % трайно намалена работоспособност без чужда помощ с водеща диагноза „Остеогенезис имперфекта. Състояние след множество фрактури“.

Софийският градски съд, като съобрази изложените в протеста и в жалбата доводи и след като провери изцяло правилността на атакувания съдебен акт, в съответствие с изискванията на чл. 345, ал. 3, вр. чл. 313 НПК, намира за установено следното:

Наказателното производство по досъдебно производство № 3М 2605/2019 г. по описа на 01 РУ – СДВР, пр. пр. № 32220/2019 г. по описа на СРП, е образувано с постановление на прокурор при СРП от 28.11.2019 г., изведено от канцеларията ѝ на 02.12.2019 г., за това, че от неустановена дата до 16.07.2019 г., в гр. София, район Средец, бул. „****“, извършил приготвяне за убийство – престъпление по чл. 117 от НК.

В хода на досъдебното производство, с постановление на наблюдаващия прокурор от 25.06.2021 г. (т. 2, л. 31 от досъдебното производство), А. Д. Д. е привлечен към наказателна отговорност за това, че:

1. На 05.06.2019 г., около 19,00 часа, в гр. София, във входа на първия етаж на сграда с адрес гр. София, бул. ****, е отправил закана за убийство към В.Л.К. с думи – казвайки му, че ще го застреля, и с действия – същевременно извадил газов пистолет, марка „PERFECTA FBI 800“, калибър 800 мм, фабричен № РВ 387/2, насочил го към В.Л.К. и натиснал няколко пъти спусъка, които закани биха могли да възбудят основателен страх за осъществяването им – престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК и

2. На 05.06.2019 г., около 19,00 часа, в гр. София, във входа на първия етаж на сграда с адрес гр. София, бул. ****, е отправил закана за убийство към С.К.В. с думи – казвайки му, че ще го застреля, и с действия – същевременно извадил газов пистолет, марка „PERFECTA FBI 800“, калибър 800 мм, фабричен № РВ 387/2, насочил го към С.К.В. и натиснал няколко пъти спусъка, които закани биха могли да възбудят основателен страх за осъществяването им – престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК.

С постановлението по отношение на обв. Д. е взета мярка за неотклонение „Парична гаранция“ в размер на 1000 (хиляда) лева.

Разследването по досъдебното производство е приключило и след изпълнение на правомощията на водещия разследването по чл. 227 от НПК, материалите по досъдебното производство са изпратени на СРП, с писмено мнение на водещия разследването за

предаване на обвиняемото лице на съд за престъплението с посочената правна квалификация.

На 22.12.2021 г. наблюдаващият прокурор при СРП е упражнил правомощието си по чл. 247, ал. 1, т. 1, вр. чл. 246, ал. 1 от НПК, като е внесъл в СРС – НО обвинителен акт срещу А. Д. Д. – за престъпления по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК и по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК.

С така внесения обвинителен акт срещу А. Д. Д. е повдигнато обвинение за това, че:

1. На 05.06.2019 г., около 19,00 часа, в гр. София, във входа на първия етаж на сграда с адрес гр. София, бул. ****, е отправил закана за убийство към В.Л.К. с думи – казвайки му, че ще го застреля, и с действия – същевременно извадил газов пистолет, марка „PERFECTA FBI 800“, калибър 800 мм, фабричен № РВ 387/2, насочил го към В.Л.К. и натиснал няколко пъти спусъка, които закани биха могли да възбудят основателен страх за осъществяването им – престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК и

2. На 05.06.2019 г., около 19,00 часа, в гр. София, във входа на първия етаж на сграда с адрес гр. София, бул. ****, е отправил закана за убийство към С.К.В. с думи – казвайки му, че ще го застреля, и с действия – същевременно извадил газов пистолет, марка „PERFECTA FBI 800“, калибър 800 мм, фабричен № РВ 387/2, насочил го към С.К.В. и натиснал няколко пъти спусъка, които закани биха могли да възбудят основателен страх за осъществяването им – престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК.

Въз основа на така внесения обвинителен акт е образувано НОХД № 17881/2021 г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав. Със свое разпореждане от 04.01.2022 г., съдията – докладчик при СРС, НО, 8-ми състав е насрочил образуваното по обвинителен акт дело в открито разпоредително заседание, което е било проведено на 21.06.2022 г.

С протоколно определение от 21.06.2022 г., постановено в проведеното открито разпоредително заседание по НОХД № 17881/2021 г., СРС, НО, 8-ми състав е приел, че в хода на досъдебното производство по делото е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване на процесуалните права на подсъдимото лице в производството, поради което е прекратил съдебното производство по НОХД № 17881/2021 г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав, образувано въз основа на внесен в СРС – НО обвинителен акт срещу А. Д. Д. – за престъпления по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК и по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК, и е върнал делото на СРП за отстраняване на допуснатото съществено процесуално нарушение, съобразно мотивната част на определението.

За да се произнесе в посочения по-горе смисъл, СРС, НО, 8-ми състав е приел, от една страна, че в обстоятелствената част на обвинителния акт, респективно – в постановлението за привличане на подсъдимия към наказателна отговорност, Прокуратурата е инкриминирала конкретни изрази, които, според представителя на държавното обвинение очертават фактическата рамка на повдигнатото обвинение, но същите не са инкорпорирани в текстовото описание на обвинението в диспозитива на обвинителния акт. Приел е, че в диспозитива Прокуратурата борави с интерпретация в преизказна форма, без да въвежда словесните реплики, които твърди, че са били изречени от подсъдимия спрямо двете пострадали лица. Приел е, че по този начин е била осуетена възможността на подсъдимия да установи кои са конкретните изрази, срещу които следва да се брани, ангажирайки и реализирайки защитата си. Преценил е, че нарушението е съществено, тъй като пряко рефлектира върху възможността на подсъдимото лице да установи срещу какви факти следва да се брани в производството и същото е отстранимо единствено чрез връщане на делото в предходната, досъдебна фаза.

С протоколно определение от същата дата, постановено по НОХД № 17881/2021 г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав, съдът е изменил мярката за неотклонение „Парична

гаранция“ в размер на 1000 (хиляда) лева, взета по отношение на подсъдимия А. Д. Д. – ЕГН *****, в по-лека такава, а именно – „Подписка“.

За да се произнесе в посочения по-горе смисъл, съдът е приел, че процесуалното поведение на подсъдимия съответства на изискванията на процесуалния закон и не е ставало необоснована причина за отлагане на делото. Поради това, както и предвид обстоятелството, че от датата на вземане на мярката за неотклонение „Парична гаранция“ в размер на 1000 лева до датата на провеждане на разпоредителното заседание е изминал достатъчен период от време, за да се обезпечи развитието на процеса, съдът е изменил взетата по мярката по отношение на подсъдимия А. Д. Д. мярка за неотклонение „Парична гаранция“ в размер на 1000 (хиляда) лева, в по-лека такава, а именно – „Подписка“.

Срещу така постановения съдебен акт са депозирани сезиращите настоящата инстанция документи – частен протест от прокурор при СРП и частна жалба от подсъдимото лице, които СЪДЪТ намери за **допустими**, като подадени от лица с надлежна процесуална легитимация и в срока по чл. 342, ал. 1 от НПК, но по съществото им **неоснователни**, по следните съображения.

I. По отношение на определението на СРС, НО, 8-ми състав от 21.06.2022 г., с което съдът е **прекратил съдебното производство** по НОХД № 17881/2021 г., поради допуснатото на досъдебна фаза съществено нарушение на процесуалните правила и е върнал делото на СРП за отстраняването му.

Съгласно разпоредбата на чл. 249, ал. 3 от НПК (ред., ДВ, бр. 63 от 2017 г.), определението на съда по чл. 248, ал. 1, т. 3 от НПК подлежи на обжалване и протестиране по реда на Глава XXII от НПК.

Предметът на инициираното по този ред въззивно производство е ограничен до наличието, съответно – липсата на допуснати отстраними съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване правата на обвиняемия, пострадалия или неговите наследници, като същите изрично са посочени от законодателя в чл. 249, ал. 4 от НПК.

Съгласно чл. 249, ал. 4, т. 1 от НПК, допуснатото на досъдебното производство нарушение на процесуалните правила е съществено и отстранимо, когато са нарушени правата на обвиняемия да научи за какво престъпление е привлечен в това качество; да дава или да откаже да дава обяснения по обвинението; да участва в производството; да има защитник и да получи писмен или устен превод на разбираем за него език по чл. 55, ал. 3 от НПК, когато не владее български език.

В конкретния по делото случай на фазата на досъдебното производство и в частност – при изготвяне на внесения за разглеждане в СРС – НО обвинителен акт, действително е допуснато соченото от първия съд отстранимо съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване на процесуалните права на подс. Д..

Така, в обстоятелствената част на внесения в СРС – НО обвинителен акт прокурорът е изложил твърдения, че през м. юни 2019 г. било взето решение на общото събрание на етажната собственост на кооперацията, находяща се на адрес гр. София, бул. ****, с което подс. А. Д. Д. бил освободен от заеманата от него до момента длъжност „домоуправител“. Това довело до множество конфликти между обвиняемия и живущите в кооперацията, тъй като той отказвал да предаде документи, свързани с управлението на етажната собственост и не желал да бъдат демонтирани камери за видеонаблюдение, поставени от него в сградата.

Представителят на държавното обвинение е посочил, че на 05.06.2019 г., около 19,00 часа, в жилищната кооперация, находяща се на адрес гр. София, бул. ****, живущите на адреса В.Л.К. и С.К.В. решили да демонтират камерите от изградената във входа система за

видеонаблюдение. На място за целта бил извикан и служител на СОТ – Е.Б.В., който трябвало да изпълни техническата част на демонтажа.

Прокурорът при СРС е изложил фактически твърдения, че в момента, в който трябвало да бъде извършен демонтажа на камерите на първия етаж, където се намирало жилището на обв. Д., той излязъл със съпругата си Ж.Д. Д.а, която казала, че ги наблюдават как противозаконно отнемат камерите им. Д. им казал да се махнат. Непосредствено след това обвиняемият влезнал в жилището си и заканвайки ги, че ще стреля, като излизайки на входната врата на дома си държал пистолет. Никой от пострадалите не можел да определи, дали пистолетът е газов, сигнален или боен, поради липса на балистични знания. Пострадалите били убедени, че пистолетът е годно оръжие, с което в действителност може да бъдат убити. Обвиняемият А. Д. започнал да отправя закани към пострадалите В.Л.К. и С.К.В., а именно: „Сега ще ви гръмна и ще ви пречукам!“, „Ще ви застрелям!“, „Махайте се, иначе ще ви застрелям!“.

В обстоятелствената част на обвинителния акт е посочено и това, че отправяйки заканите, той заредил пистолета, насочил го към пострадалите В.Л.К. и С.К.В. и започнал да натиска спусъка, което много ги изплашило и те изпитали страх за живота си. С.К.В. се свлякъл на земята и изпаднал в шок. Двата пострадали успели да избягат. За случилото се бил подаден сигнал чрез телефон за спешни случаи 112.

При това, *действително е налице констатираното от решаващия първоинстанционен съд несъответствие между изразите, които представителят на държавното обвинение твърди, че са били отправени от подс. Д. спрямо пострадалите В.Л.К. и С.К.В., а именно: „Сега ще ви гръмна и ще ви пречукам!“, „Ще ви застрелям!“, „Махайте се, иначе ще ви застрелям!“, и тези, които са посочени в диспозитива на обвинителния акт.* С последния е повдигнато обвинение спрямо Д. за това, че е отправил закана за убийство спрямо всяко от лицата, които се сочат като пострадали, с думи – казвайки му, че ще го застреля, докато такива твърдения не се съдържат в обстоятелствената част на обвинителния акт – там е посочено, че подсъдимият се е обърнал със съответните заканителни изрази едновременно към двете пострадали лица, а не към всяко от тях поотделно. *Не е налице, следователно, смислова идентичност между обстоятелствената част и диспозитива на обвинителния акт,* в какъвто смисъл са възраженията на представителя на държавното обвинение, залегнали в протеста.

Предвид изложеното, настоящата инстанция изцяло се солидаризира с доводите на решаващия първоинстанционен съд, постановил протестиращия съдебен акт, че **е налице противоречие между твърденията, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и текстовото описание на престъплението, вменено във вина на подсъдимото лице, с диспозитива на обвинителния акт, по отношение на конкретните инкриминирани изрази,** с които се твърди, че Д. е осъществил съвкупност от престъпления по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК.

Основната процесуална функция на обвинителния акт е да очертае по недвусмислен начин престъплението, в което се обвинява лицето, с всички негови обективни и субективни признаци, съобразно приетата правна квалификация и тяхната максимална конкретизация, а тази на неговата обстоятелствена част – да се опише престъплението, начинът, времето и мястото на извършването му, пострадалото лице и размерът на вредите, както и другите обстоятелства, визирани в чл. 246, ал. 2 НПК. Така внесения за разглеждане в СГС обвинителен акт не може да изпълни тази функция, тъй като липсва необходимото единство между обстоятелствената част и диспозитива на обвинителния акт, което, както правилно е приел решаващият първоинстанционен съд, води до невъзможност, от една страна, да се очертае предметът на доказване по делото, а от друга – подсъдимият да разбере фактическите и правни рамки на повдигнатото му обвинение по начин, който да му позволи да организира адекватно защитата си.

За пълнота, настоящата инстанция намира за необходимо да отбележи ***и още едно, при това – самостоятелно основание за прекратяване на съдебното производство по делото и връщането му на СРП за отстраняване на допуснатите съществени нарушения на процесуалните правила, което не е било констатирано от първия съд.***

Става въпрос за това, че никъде в обстоятелствената част на обвинителния акт не се съдържат твърдения за това, че насоченият към пострадалите пистолет е бил газов и то – марка „PERFECTA FBI 800“, калибър 800 мм, фабричен № РВ 387/2. Такива твърдения за пръв път са изложени в диспозитива на обвинителния акт, като по този начин прокурорът е поставил подсъдимото лице в ситуация на неизвестност за фактическите обстоятелства, против които следва да осъществява защитата си.

Действително, дали предаденото на съд лице е осъществило вмененото му престъпно посегателство и какво е средството на престъпно посегателство, са факти и обстоятелства, включени в предмета на доказване по чл. 102 от НПК, които подлежат на доказване от представителя на държавното обвинение пред Съда с всички допустими от процесуалния закон доказателства и доказателствени средства. Твърденията, залегнали в обвинителния акт в тази насока, обаче, следва да са напълно безпротиворечиви, с оглед очертаване на предмета на доказване и осигуряване на възможност на подсъдимото лице да разбере фактическите и правни рамки на повдигнатото му обвинение.

В конкретния по делото случай, *твърдения относно средството на престъплението са изложени едва в диспозитива на обвинителния акт, с което е ограничено съществено правото на подсъдимия да разбере фактическите и правни рамки на повдигнатото му обвинение по начин, който да му позволи да организира адекватно защитата си.*

В крайна сметка, на всеки подсъдим е признато правото да се защити не само срещу определени съставомерни признаци, а и срещу приетата в обвинението фактическа обстановка, която обуславя извода на Прокуратурата за съставомерността на същото по възведения престъпен състав. В конкретния случай това е невъзможно и тъй като съществуващата неяснота не може да бъде отстранена в съдебната фаза на производството, без да бъдат накърнени правата на подсъдимото лице, то единствено възможният и законосъобразен начин за отстраняването ѝ, се явява връщането на делото на прокурора за прецизиране на обвинителния акт в цялост.

При това, като е приел, че така внесения в СРС – НО обвинителен акт не отговаря на изискванията на процесуалния закон – визираните в чл. 246, ал. 2 от НПК, първият съд е постановил правилен и законосъобразен съдебен акт. Според Тълкувателно решение № 2/07.10.2002 г. на ОСНК на ВКС, главното предназначение на обвинителния акт е да формулира така обвинението, че да определи предмета на доказване от гледна точка на извършеното престъпление и участието на обвиняемия в него, и по този начин да се поставят основните рамки на процеса на доказване и осъществяване правото на защита. В конкретния случай, така внесения в СРС – НО обвинителен акт не може да изпълни основното си предназначение, придадено му от процесуалния закон.

Предвид изложеното, настоящата инстанция намира, че определението на СРС, НО, 8-ми състав от 21.06.2022 г., постановено по НОХД № 17881/2021 г. по описа на същия съд, с което съдът е прекратил съдебното производство по НОХД № 17881/2021 г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав, образувано въз основа на внесен в СРС – НО обвинителен акт срещу А. Д. Д. – за престъпления по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК и по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК, поради допуснато в хода на досъдебното производство съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване на процесуалните права на подсъдимото лице и е върнал делото на СРП за отстраняване на допуснатите съществени процесуални нарушения, следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно. Доводите на представителя на СРП в противния смисъл, настоящата инстанция намира за неоснователни.

II. По отношение на определението на СРС, НО, 8-ми състав от 21.06.2022 г., с което съдът е изменил взетата по отношение на подсъдимия А. Д. Д. мярка за неотклонение „Парична гаранция“ в размер на 1000 (хиляда) лева, в по-лека такава, а именно – „Подписка“.

Съгласно разпоредбата на чл. 249, ал. 3 от НПК (ред., ДВ, бр. 63 от 2017 г.), определението на съда по чл. 248, ал. 1, т. 6 от НПК подлежи на обжалване и протестиране по реда на Глава XXII от НПК.

При извършения служебен преглед на атакувания съдебен акт, настоящата инстанция намира, че същият е правилен и законосъобразен и като такъв следва да бъде потвърден.

Законодателя е очертал – с разпоредбата на чл. 56, ал. 3 от НПК, кръга обстоятелства, които следва да се вземат предвид при определяне на мярката за неотклонение. Това са обществената опасност на престъплението, доказателствата срещу обвиняемия, здравословното състояние, семейното положение, професията, възрастта и други данни за личността на обвиняемия лице. Касателно мярката за неотклонение „Парична гаранция“, законът изисква да се вземе предвид и имущественото положение на обвиняемия (арг. от чл. 61, ал. 2 НПК).

В конкретния по делото случай, подс. Д. е привлечен към наказателна отговорност с постановление на наблюдаващия прокурор при СРП от 25.06.2021 г., с което му е определена мярка за неотклонение „Парична гаранция“ в размер на 1000 лева. От датата на ангажиране на наказателната отговорност на подсъдимия, по реда на чл. 219 от НПК, е изминал период, по-дълъг от една година, в който подсъдимият е имал перфектно процесуално поведение и не е ставал причина за неоснователно забавяне хода на разследването или отлагане на съдебното производство по делото. Нещо повече – същият желае активно да участва в производството, чрез депозиране на обяснения и навеждане на доказателства, което на самостоятелно основание сочи, че не се укрива и няма да осуети хода на производството.

Подсъдимият е на сравнително висока възраст, с установени по делото самоличност и адрес, на който живее трайно и семейно ангажиран, което сочи, че степента му на обществена опасност не е висока. От съществено значение е и обстоятелството, че подсъдимият е с влошено здравословно състояние – видно от приложения към частната жалба заверен препис от експертно решение № 2289 от заседание № 103 от 31.05.2005 г. на трудово – експертна лекарска комисия (ТЕЛК) за общи заболявания при I МБАЛ, на Д. е призната 91 % трайно намалена работоспособност без чужда помощ с водеща диагноза „Остеогенезис имперфекта. Състояние след множество фрактури“. Изложеното сочи на извод, че липсва каквато и да било опасност подсъдимият да се укрие и да осуети срочното приключване на производството.

Предвид изложеното, настоящата инстанция намира за правилен и законосъобразен изводът на решаващия първоинстанционен съд в насока, че не са налице предпоставки подс. Д. да продължава да търпи определената му на досъдебна фаза мярка за неотклонение „Парична гаранция“ в размер на 1000 лева. Така определената на подсъдимия мярка за неотклонение към настоящия момент не отговаря на целите, за които една процесуална мярка за неотклонение се налага в хода на наказателния процес и прекомерно утежнява правното положение на конкретното подсъдимо лице. Налице са, следователно, предпоставки за изменението ѝ в по-лека такава, а именно – „Подписка“, доколкото не е спорно, че подсъдимия Д. следва да продължава да търпи известно ограничаване в правата си в следствие от наложена мярка за процесуална принуда – мярка за неотклонение.

Не е допуснато нарушение на закона и с това, че Районният съд се е произнесъл без да е направено искане от страна на подсъдимия в тази насока. И това е така, тъй като по

въпросите, включени в обхвата на разпоредбата на чл. 248, ал. 1 от НК, включително и по взетите мерки за процесуална принуда, Съдът се произнася служебно, а не по искане на страните.

Не е основателно и възражението, залегнало в жалбата, че с изменението на мярката за неотклонение спрямо подсъдимото лице, ще се затрудни нейното изпълнение, предвид трудната подвижност на подс. Д.. Този довод не държи сметка за същността на мярката за неотклонение „Подписка“. Съгласно чл. 60, ал. 1 от НПК, „Подписка“-та се състои в поемане на задължение от обвиняемия, че няма да напуска местоживеенето си без разрешение на съответния орган. Не се изисква от подсъдимия, следователно, да посещава полицейското управление или друга институция периодично, което действително би било несъобразено със здравословното му състояние. Допуснато е смесване от страна на подсъдимия, на съдържанието на мярката за неотклонение „Подписка“ с пробационната мярка „Задължителна регистрация по настоящ адрес“, състояща се в явяване и подписване на осъдения пред пробационния служител или определено от него длъжностно лице в съответствие с определената от Съда периодичност, но не по-малко от два пъти седмично.

Предвид изложеното, настоящата инстанция намира, че определението на СРС, НО, 8-ми състав от 21.06.2022 г., постановено по НОХД № 17881/2021 г. по описа на същия съд, с което Съдът е изменил мярката за неотклонение „Парична гаранция“ в размер на 1000 (хиляда) лева, взета по отношение на подсъдимия А. Д. Д. – ЕГН – *****, в по-лека такава, а именно – „Подписка“, следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно. Доводите на подсъдимия в противния смисъл, залегнали в жалбата, настоящата инстанция намира за неоснователни.

Така мотивиран и на основание чл. 345, ал. 1 НПК, ВЪЗЗИВНИЯТ СЪД

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение от 21.06.2022 г., постановено по НОХД № 17881/2021 г. по описа на Софийският районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав, с което Съдът е прекратил съдебното производство по НОХД № 17881/2021 г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав, образувано въз основа на внесен в СРС – НО обвинителен акт срещу А. Д. Д. – за престъпления по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК и по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК, поради допуснато на досъдебното производство съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване на процесуалните права на подсъдимото лице, и **е върнал делото на СРП за отстраняване на допуснатото съществено процесуално нарушение**, съобразно мотивната част на определението.

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение от 21.06.2022 г., постановено по НОХД № 17881/2021 г. по описа на Софийският районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав, с което Съдът е изменил мярката за неотклонение „Парична гаранция“ в размер на 1000 (хиляда) лева, взета по отношение на подсъдимия А. Д. Д. – ЕГН – *****, в по-лека такава, а именно – „Подписка“.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____